

**КРЪСТЬО СТАНИШЕВ
ПРИКАЗКА ЗА УМНИЯ
ПАПАГАЛ БОНИФАЦИЙ,
НАРИЧАН ЗА ПО-КРАТКО И
НА ГАЛЕНО БОНИ**

chitanka.info

Когато живееше в джунглата, той не се наричаше нито Бонифаций, нито Бони, а Папа Гал, учителят, който преподаваше папагалски език на непослушните папагалчета. Защо имаше такова френско име, остана неизвестно. Известното е, че на френски език „папа“ означава „татко“, а „гал“ е думичка, която е известна на знаещите чужди езици, каквито са всички знаменити артисти от знаменития Пътуващ цирк.

Но когато живееше в джунглата, никога в умната глава на Бонифаций, или по-вярно — на Папа Гал, не се вестяваше мисълта, че ще стане знаменит артист. Никой, дори и един умен папагал, не може да предвиди своето бъдеще.

Живееше в джунглата Папа Гал (така ще го наричаме засега) и учеше на папагалска граматика и на папагалски правопис и правоговор немирните и не съвсем прилежните папагалчета.

Сутрин точно в 7 часа и 20 минути той размахваше сребърно звънче, което мелодично и настойчиво приканваше малките ученици. Точно в 7 часа и 30 минути започваше първият учебен час.

Папагалчетата кацваха — всяко на своето клонче — пред тях на най-големия клон бе кацнал Папа Гал и ги гледаше строго, но мило. Урокът можеше да започне. Гласчетата на учениците екнеха също като сребърното звънче, което сутрин ги викаше.

Обикновено първият час беше по граматика.

Вторият час беше по-интересен, защото в горе-долу стройна редица те литваха след своя учител към Зеленото островче и там по гладкия пясък на пустия бряг пишеха с човките си буквите на папагалската азбука.

Ала най-интересен беше третият час — часът по пеене.

Зеленото островче беше необитаемо. Само любопитното колибри — най-малката птичка в джунглата — долиташе след папагалчетата и техния учител, за да гледа и да слуша. Много му се искаше и то да бъде ученик. А най му се искаше да научи веселите папагалски песнички!

Папагалчетата пееха, техният учител Папа Гал размахваше една тънка пръчица като диригент и неусетно се изнизваше и третият учебен час, за да почне четвъртият, най-веселият — часът по физическо възпитание.

Тъкмо тогава папагалчетата показваха, че са най-немирните и най-шумни ученици в цялата джунгла.

Вместо да се разделят на два отбора и да играят волейбол или народна топка, те хукваха да се къпят в Зеленото заливче, крещяха неразбрано и се пръсваха по всички кътчета на Зеленото островче.

Напразно техният учител се опитваше да ги върне. Викаше след тях, дордето ги изгубваше от погледа си. А после литваше да ги търси.

Едва в края на часа по физическо възпитание, когато всички папагалчета подсмърчаха пред строгия поглед на Папа Гал, очаквайки наказание, той имаше възможност да ги накаже. И какво беше наказанието? Бавно, почти на срички, Папа Гал им говореше колко е неприлично и невъзпитано да крещят, да се къпят без разрешение, да не слушат своя учител. Всичко, което са научили в часовете по граматика, по писане и пеене, се е изпарило, защото няма ред, защото те — неговите ученици — рушат реда в училище, защото са най-недисциплинираните ученици в цялата джунгла. А продължават ли да бъдат такива, някой ден ще патят...

След тази назидателна реч Папа Гал се обръщаше сърдито и литваше, без да погледне дали неговите непослушни ученици го следват. Разбира се, те литваха след него в не съвсем стройна редица, но мълчаха виновно. Папа Гал беше прав! Продължаваха ли така, щяха непременно някой ден да патят. Това не означаваше, че щяха да станат патета, а че щеше да им се случи нещо лошо. И наистина това лошо им се случи...

Имаха час по папагалски език. Трябваше да спрягат глагола „уча се“ и да съставят изречения с този глагол.

Папа Гал ги остави за няколко минути сами, за да се съсредоточат, пък и искаше да отлети до своя дом, за да донесе новия учебник по папагалско пеене.

Но щом останаха сами, папагалчетата не започнаха да спрягат глагола „уча се“ и да съставят изречения с този глагол. Те направиха най-лошото: избягаха от час!

Когато техният учител се върна запъхтян, с новата папагалска пеенка под крилото си, клончетата се люлееха празни. Разбира се, той се разтревожи. Беше се забавил не повече от десет минути.

Веднага литна към Зеленото заливче, тъй като беше сигурен, че папагалчетата са там. Само там имаше най-хубава вода за къпане. Но

Зеленото заливче беше пусто, ако не смятаме колибрито, което изскочи иззад едно голямо зелено листо.

— Бяха тук, учителю! — почтително каза най-малкото птиче. — Отлетяха към Синята лагуна. Там на една поляна има оставени златни барабанчета! Всеки, който пожелае, може да си вземе по едно! Видях голям надпис на папагалски език! Кой ли ги е оставил?...

Папа Гал погледна мълком любезното колибри и забрави да му благодари, понеже много се разтревожи от известието за златните барабанчета. Веднага полетя към Синята лагуна. Колибрито го последва.

Но лошото вече беше се случило!

Напразно летеше Папа Гал! Той не можеше да помогне на непослушните и неразумни папагалчета, които най-после си изпатиха.

Отдалече видя всичко и всичко разбра.

Папагалчетата крещяха уплашено, кацнали на златните барабанчета, пляскаха с крила, но не можеха да излетят.

Хитрият ловец беше измислил най-хитрото средство, за да ги улови: намазал златните барабанчета с най-лепкавия клей. Непослушните папагалчета, избягали от час, пожелали да си грабнат по едно барабанче. И сега напразно искаха да полетят. Крещяха и се мятаха с крака, залепнали върху златните барабанчета.

Папа Гал не се поколеба. Стрелна се към тях, за да им помогне. Колибрито го последва. Но в този миг се появи Хитрият ловец и насочи пушката си. Оглушителният гръм още повече уплаши пленените папагалчета, а Папа Гал изкрещя от болка. Десният му крак се пречупи и той не можа да кацне на високото гъстолистно дърво, за да се скрие от подлата пушка на Хитрия ловец. Разбра, че не ще може да помогне на своите непослушни ученици. Видя как Хитрият ловец запрати във въздуха една сива топка, която тутакси се превърна в сокол.

Папа Гал летеше задъхан и усещаше, че няма да му стигнат силите да се спаси от хищния си преследвач. Вече дочуваше съсъка на бързите му крила. И в мига, когато изнемощял се пхна в гъстия клонак и кацна със здравия си крак, разбра, че е спасен.

Повече не чу съскащите крила. Погледна през клонака и видя, че соколът летеше в обратна посока. Папа Гал не проумя защо. И никога

не научи, че бе спасен от храброто колибри, най-малкото птиче в цялата джунгла.

То преследваше преследвача. Достигна го навреме и го клъвна по главата. Това беше достатъчно. Преследвачът на Папа Гал се преметна, видя колибри и се стрелна след него. Разбира се, Папа Гал не можеше да узнае това.

Скрит в клоната, той дишаше тежко и тъжни мисли пълнеха главата му. „Трябва да отлетя до океана, за да умия ранения крак. Солената вода ще го излекува...“ — изговори тази своя мисъл и полетя към океана.

Стъмваше се, когато стигна голямата тъмносиня вода. Сред нея се полюшваше голям тъмносин кораб.

В главата на Папа Гал се появи друга мисъл, която той отново изговори: „Всеки кораб има корабен лекар!“.

Тази изговорена мисъл го накара да продължи летенето и да кацне на високата мачта.

Съвсем се смрачи, водата на океана стана съвсем тъмна, съвсем тъмен стана и големият кораб, защото внезапно завали. Рукна буен тропически дъжд.

От небето падаха тежки струи, блъскаха Папа Гал, той се притискаше до мачтата. Лампите на кораба светнаха. Не е възможно да се стои на открито, когато се лее и плющи буен тропически дъжд. Особено пък е невъзможно да се стои кацнал на един крак на висока корабна мачта.

Папа Гал се спусна и тупна долу на палубата. Макар зашеметен от тупването, чу ясно един силен глас: „Гръм и мълнии!“. Вдигна очи и видя Капитана. Позна го, защото той пушеше с лула. Не пушеше, а бе захапал угасналата си лула. Че може ли да дими една лула, когато се лее и плющи буен тропически дъжд?

Капитанът протегна ръката си и Папа Гал кацна върху нея. По тясна стълбичка се спуснаха в просторна каюта, където беше сухо, топло и светло.

— Добре дошъл при нас, Бонифаций! — любезно каза Капитанът и като повдигна сребърната капачка на лулата си, натъпка я с тютюн и надвеси над нея запалена кибритена клечка.

Преди Папа Гал да промълви, че не се казва Бонифаций, а Папа Гал, Капитанът изпусна няколко кълбета дим и продължи:

— Зная, че не се казваш Бонифаций! Но от днес ще те наричаме така. Юнгата на нашия кораб се казва Бони, но всички го наричаме Бонифаций. И той като тебе е със счупен крак. След малко ще дойде корабният лекар и всичко ще се оправи. Сега да прием чай! Гръм и мълнии!...

Наистина всичко се оправи, но малко неочаквано за Папа Гал, който започна да се нарича Бонифаций, или Бони, също като корабния юнга, в чиято каюта заживя.

Големият кораб пътуваше към своя роден бряг и Папа Гал, или Бонифаций, както вече ще го наричаме, се отдалечаваше от родната си джунгла. Тъгуваше, че не смогна да помогне на непослушните папагалчета, които щяха да бъдат продадени в робство и щяха да живеят в красиви клетки, завинаги загубили свободата...

Тъгуваше Бонифаций, макар че юнгата Бони му пееше весели моряшки песнички, черпеше го с бонбони и повтаряше закачливо:

*Моряшки бонбони
за болния Бони!
Яде ли, ще пее
и ще оздравее!...*

Пътуваше към своя роден бряг големият кораб, юнгата пееше весели моряшки песнички, Капитанът пушеше лулата си и се усмихваше, доволен, че свършва дългото пътуване, а папагалът Бонифаций разбираше, че започва друг живот.

Неговият живот стана съвсем друг, когато пристигнаха в голямото пристанище и с един бърз сребрист самолет отлетяха за града на юнгата Бони. Там, на осемнадесетия етаж на осемнадесететажната жилищна кооперация, имаше една просторна стая, където беше сухо, топло и светло. Там трябваше да лежи още две седмици юнгата Бони, а до него — с гипсирано краче — папагалът Бонифаций, в чиято глава се появи нова смела мисъл. „Тук, в тази страна, хората са добри — Капитанът, юнгата, всички! Ще остана тук! Може би тук има папагалчета, на които мога да преподавам папагалски език!...“

Така си помисли Бонифаций точно седем дни след пристигането в града на юнгата Бони, който лежеше също с гипсиран крак и сякаш

прочете мисълта на папагала.

— Тук няма папагалчета, но можеш да учиш на папагалски език децата от нашия квартал! Те обичат да ходят на цирк! Ето, прочети тук! — Юнгата Бони се понадигна от леглото и посочи вестника, разтворен на масичката.

Бонифаций подскочи на куц крак и се наведе над буквите. Бавно прочете обявлението: „Гърсят се артисти за попълване състава на Пътуващия цирк. Предпочитат се знаещи папагалски език за участие в представления за деца...“.

— Благодаря ти! — кратко и тихо рече Бонифаций. — Сега се уверих, че всички хора в твоята родина са много добри! Благодаря ти, че прочете моите мисли! Искам да правя нещо, да бъда полезен на другите. Кракът ми скоро ще оздравее. Хубаво ще бъде, ако мога да уча тукашните деца на папагалски език... Както учих преди непослушните папагалчета...

— Може би ще ги срещнеш някога... В някоя Зоологическа градина... — прошепна юнгата Бони.

— Вярвам, много вярвам... — също тихо промълви Бонифаций...

Така разговаряха юнгата Бони и папагалът Бонифаций в просторната стая, където беше сухо, топло и светло, точно седем дни след пристигането в града на Бони. Бонифаций му беше благодарен за обявлението във вестника.

Това чудно обявление му помогна да стане знаменит артист от знаменития Пътуващ цирк — онзи, когото познават и обичат всички — умният папагал Бонифаций, наричан за по-кратко и на галено Бони.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.